Ένας ήρεμος και ώ ριμος διάλογος μπορεί να οδηγήσει σε χρήσιμα και ισορροπημένα συμπεράσματα. Στο τέλος δεν έχει μεγάλη σημασία αν συμφωνείς ή διαφωνείς με κάποιον, αλλά το πόσο ο διάλογος μπορεί να βοηθήσει στην κατανόηση κατά πρώ τον και ακολούθως στην επίλυση των, όποιων, προβλημάτων.

Έτσι λοιπόν, ασμένως αναρτώ την γνώ μη του φίλτατου Ιωάννη, απάντηση στην άποψη ...εδωπέρα είναι χαρτιά η οποία γράφτηκε πάνω σε ένα δικό του σχόλιο. Θα έλεγα μάλιστα ότι είναι μια πολύ σεβαστή άποψη, που υπολήπτομαι ακόμα και σε όσα σημεία διαφωνώ .

Μην με διαβάσετε αν νομίζετε ότι έχετε δίκιο

Νίκος Καρούζος

Φοβούμαι ότι η απάντησή μου θα είναι ολιγότερο ελκυστική από την δική σου. Τόσο σε επίπεδο γραφής, όσο και σε επίπεδο συναισθηματικού φόρτου αλλά και φωτογραφικής επενδύσεως. Ελπίζω, ωστόσο, να είναι ουσιώδης κατά δε την πορεία συγγραφής της να μετριάσω την εριστική διάθεση ήτις με διακατέχει κάθε φορά που αντιλέγω σε κάποιον για το ζήτημα της ελληνικής χρεοκοπίας.
Ας ξεκινήσουμε ανάποδα: Από το τέλος της ανάρτησής σου. Αποζημιώσεις και κατοχικό δάνειο.

Αγαπητέ Νικόλα,

με θλίψη ομολογώ ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μοιράζομαι και εγώ την ίδια

κρυπτομνησιακή απέχθεια προς τους Γερμανούς, διατηρώ και εγώ κάθε άλλο παρά ευάριθμες δυσπιστίες προς ό,τι «γερμανικό».
Ξέρεις, και τον δικό μου πατέρα τον μάζεψαν παιδάκι 9 χρονών για εκτέλεση –που για να είμαι εδώ και να σου γράφω απεδείχθη εικονική- στην πλατεία του χωριού του. Έχω κι εγώ συγγενείς στο αντάρτικο. Ανθρώπους που με κίνδυνο της ζωής τους κρύψαν στα σπίτια τους εγγλέζους φαντάρους.
Ετράφην κι εγώ στα ίδια καθυστερημένα σχολειά των αφόρητων στερεοτύπων και της μανιχαϊστικής γνώσης: Καλός - Κακός. Ηθικός – Πρόστυχος. Εμείς – Αυτοί.
Αγαπητέ Νικόλα, τα δίκαια της Ελλάδας επί του θέματος που αναφέρεις είναι γνωστά. Ίσως και στοιχειοθετημένα νομικά, σίγουρα πάντως ηθικά και ιστορικά. Ουδεμία αμφιβολία επ' αυτού.

Όμως, τους παππούδες μας και τους πατεράδες μας, πολλώ δε μάλλον το προ εβδομηκονταπενταετίας ανάστημα (όπως αναφέρεις) που εκείνοι όρθωσαν στον φασισμό, θα προτιμούσα να το Τιμάμε. Όχι να το Χρησιμοποιούμε.
Να το Τιμάμε, ας πούμε, και να διεκδικούμε τα εξ αυτού απορρέοντα δίκαια, στη διάρκεια μίας παχέων αγελάδων (και παχυτάτης φαυλότητος) δεκαετίας όπως ήτο φερ' ειπείν εκείνη του '80. Όχι να το Χρησιμοποιούμε κάθε φορά που η συντεταγμένη ασωτία του μπαταχτσή και καραμπουζουκλή ελληναρά, φθάνει στο αμήν.
Βοήθησέ με, αν η μνήμη μου με απατά, αλλά δεν ανακαλώ ούτε μονόστηλο περί γερμανικών αποζημιώσεων τη δεκαετία του '80 Μήπως θυμάσαι εσύ το ζήτημα να αποτελεί σημείο του δημοσίου διαλόγου;
Προφανώς και η απάντηση σου θα είναι αρνητική. Διότι η περήφανος Ελλάς και ο περιούσιος λαός της, την περιγραφομένη περίοδο επαχύνετο δανειζομένος αφειδώς (υπό την διεύθυνση της λαϊκιστικής ηγεσίας που είχε εκλέξει) έχοντας αναστείλει κάθε διάθεση… περήφανης διεκδίκησης.

Όταν στα μέσα της δεκαετίας του 1990, υπήρξε μία τρόπον τινά 'αναψηλάφηση' της υπόθεσης, χάρη κυρίως στην δραστηριότητα του δικηγόρου, αειμνήστου Σταμούλη, το ζήτημα, δημοσιογραφικώς επανέκτησε μίαν ζωηράν διάστασιν
Πολιτικώς όμως ετάφη. Και ετάφη μπρος τα κάλλη της ΟΝΕ. Ακόμη πιο απλά, ετάφη μπροστά στα κάλλη της κοινής νομισματικής περιοχής. Ετάφη κοντολογίς μπρος τα κάλλη του ευρώ.
Ενός ισχυρού νομίσματος που είχε συγκεκριμένους κανόνες (των οποίων την τήρηση αθετήσαμε και την απόδοσι δις πλαστογραφήσαμε) πλην όμως εξασφάλιζε σε έναν ραγδαία αποβιομηχανοποιούμενο τόπο, στον τόπο με τα κλειστά πανεπιστήμια, τις πανίσχυρες συντεχνίες και την αντιπαραγωγική χαύνωσι του δημοσίου και των διορισμών σε αυτό, έναν εύκολο (που στα χέρια μας έγινε ασύδοτος) δανεισμό (όχι χωρίς την ευθύνη των δανειζόντων) και ένα βιοτικό επίπεδο κραυγαλέα αντιφατικό με το παραγόμενο εθνικό μας προϊόν.

Βοήθησέ με αν η μνήμη με προδίδει: Μήπως συ ενθυμείσαι τους σημερινούς αγωνιούντας ακροατάς της Τραγκίλας, και της φθηνιάρικης λαζοπουλικής αυταρέσκειας, να αγωνιούν μέσα στα Cayenne τους, με τις σομόν σελίδες των οικονομικών ενθέτων ακουμπισμένες πάνω στα ταμπλό, για… γερμανικά προτεκτοράτα, αποζημιώσεις και κατοχικά δάνεια; Οκτώ ολόκληρα έτη διέρρευσαν με εκκωφαντική σιωπή επί του θέματος. Η ισχυρή Ελλάς του Σημίτη, άλλωστε, δεν είχε την ανάγκη αποζημιώσεων.
Για την επίσης εγκληματική, δημοσιονομικώς, συνέχεια (2004 – 2009) εποχή απόλυτης χαύνωσης, δεν χρειάζεται να αναφέρω πολλά, απλά να σου υπενθυμίσω ότι ούτε τότε ετέθη ποτέ στο δημόσιο διάλογο θέμα κατοχικού δανείου.

Το ζήτημα άρχισε να αποκτά λόγο ύπαρξης και απήχηση σε μάζες χαχόλων όταν το αντιπαραγωγικό μοντέλο της ελληνικής οικονομίας (με ή χωρίς ευρώ, τέτοιο είναι) έχασε τη δυνατότητά του να δανείζεται για να κρατά τους χαχόλους χορτάτους και (αυτό το δεύτερο δεν είναι δύσκολο) εγκεφαλικά αδρανείς.
Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι δυσκολεύομαι πολύ να σηκώσω σημαία ευκαιρίας. Στον συρμό των αχρείων και αγράμματων λαϊκιστών, δεν θα ανέβω. Όχι από σνομπισμό. Αλλά από δημοκρατική υποχρέωση. Διότι η κοπριά του ελληνικού λαϊκισμού είναι που τρέφει φασίστες. Η 500.000 ψηφοφόρους των νεοναζί.
Κι άλλοι είχαν μνημόνια. Με τις ίδιες αποτυχημένες ή όπως αλλιώς θέλεις κρίνε τες, συνταγές. Φασίστες αποκτήσαμε όμως μόνο εμείς. Και σε λίγοι μακάρι να μπορώ να λέω «εσείς». Από κάποια γεωγραφική απόσταση, όχι ψυχολογική.

Οσον αφορά τη διαπραγμάτευση και την αδιαλλαξία/στενοκεφαλιά/τιμωρητισμό που χρεώνεις στους δανειστάς, δεν έχω πολλά να πω.
Οι Βρετανοί είπαν όχι στο ευρώ. Προχώρησαν μόνοι. Οι Δανοί το ίδιο. Προχώρησαν μόνοι. Σας απαγορεύει κάτι να πείτε «ΟΧΙ»;
Και σε βεβαιώνω. Μην ψάχνεις ηρωϊκές αντιστοιχίες. Δεν θα είναι τόσο ηρωϊκό όσο εκείνο των πατεράδων μας και των παππούδων μας.
Εκείνοι λέγαν ΟΧΙ χάνοντας παιδιά, μανάδες κι αδέρφια εν ριπή οφθαλμού.
Τώρα δεν χρειάζεται να χάσει κανείς τη ζωή του. Το μόνο που χρειάζεται είναι αυτός ο τόπος να δουλέψει. Και να παράγει. Είμαστε γι' αυτό ικανοί; Η μήπως είναι πιο βολικό να φταίνε πάντα οι άλλοι;